

HOLLY RENEE

HOLLY RENEE

ALKALMI
COWBOY

VENTUS
KIADÓ

LEJÁTSZÁSI LISTA

Taylor Swift:	<i>Down Bad</i>
Riley Green:	<i>Worst Way</i>
Taylor Swift:	<i>How Did it End</i>
Riley Green:	<i>Don't Mind If I Do</i>
Taylor Swift:	<i>loml</i>
Sabrina Carpenter:	<i>Tears</i>
Taylor Swift:	<i>Dress</i>
Brooks & Dunn	
és Megan Moroney:	<i>Ain't Nothing 'Bout You</i>
Taylor Swift:	<i>False God</i>
George Strait:	<i>I Cross My Heart</i>
Taylor Swift:	<i>Treacherous</i>
The Chicks:	<i>Cowboy Take Me Away</i>
Taylor Swift és Gary Lightbody:	<i>The Last Time</i>
Lonestar:	<i>Amazed</i>
Taylor Swift:	<i>Sad Beautiful Tragic</i>
Shania Twain:	<i>You're Still the One</i>
Taylor Swift:	<i>You Are In Love</i>
Brooks & Dunn:	<i>Neon Moon</i>
Taylor Swift:	<i>That's the Way I Loved You</i>
Alan Jackson:	<i>I'll Go on Loving You</i>

ELSŐ FEJEZET

Blaire

A fotók 17 óra 37-kor érkeztek meg az inboxomba. Egy újabb e-mail, a tárgy rovatban a következő szöveggel: „Sürgös – Grant Chandler Jr. részére.”

A szemem se rebbent. Egy újabb csütörtök Monroe szenátor irodájában, ahol sajtós asszisztensként a munkaidőm felét tűzoltással töltöm, megakadályozva, hogy a lángok elterjedjenek az interneten. Néhány kattintás, pár gondosan megszerkesztett hazugság, és vacsoraidőre a világban már sokkal kevesebb tűz tombol – apám újraválasztási esélyei pedig picivel magasabbak.

Négy évet töltöttem a Duke Egyetemen, hogy marketing-diplomát szerezzek, és most itt vagyok, hogy dicső takarítóként elpucoljam apám indiszkrécióit és politikai mocskát. A professzoraim biztos büszkék lennének rám, ha látnák, hogy sztárdiákjuk arra használja kiváló képességeit, hogy eltüntesse a botrányokat, mielőtt azok eljuthatnának a vezető hírportálokra.

De az e-mailben szereplő név ezúttal nem az apámé volt, hanem a vőlegényemé.

A Chandlerek azóta támogatják anyagilag apám kampányait, hogy vele élek. Tőzsdei befektetéseikből származó vagyonukkal meg tudják vásárolni azt a befolyást, amelynek köszönhetően mindkét család kényelmesen élhet. Négy évvel ezelőtt apám Grant mellé ültetett az egyik adománygyűjtő

rendezvényen. Akkor voltam utolsó éves az egyetemen, és apám szeme elismerően csillogott, valahányszor Grant közel hajolt hozzám, a fülembé súgott valamit, és megnevettegetett.

Két órával és három pohár merlot-val később már ott tartottam, hogy teljesen félreértettem Grant hideg fejével kiszámított figyelmét és sármját, másnap reggel pedig rózsák árasztották el parányi lakásom bejáratát, egy szimpla kártya kíséretében: „Vacsora? – Grant.”

Ez az egyetlen *igen*, amit akkor kimondtam, ahhoz vezetett, hogy tizennégy hónapja gyémántgyűrűt hordok az ujjamon, és alig több mint száz nap van hátra az esküvőnkig.

Megnyitottam az e-mailt, egymás után töltődtek be a képek. Először Grantet ismertem fel, azután az asszisztensét, aki ott feküdt kiterülve a vőlegényem mahagóni íróasztalán. A nő blúza kigombolva, Grant ujjai sötét hajtincseit markolják, a másik keze pedig eltűnik a szoknya alatt, elég csúnyán meggyűrve a drága anyagot. Azonnal felismertem a szoknyát, épp a múlt hónapban tukmáltam rá a nőre. Grant szemében olyan vágy, amelyet soha nem láttam a hálószobánkban.

Az elsőt további képek követték, és ahogy lapozgattam közöttük, mindegyik felért egy ütéssel. Összeszorult a gyomrom. A felvételek Washingtonban, az egyik szálloda liftjében készültek. Az időpecsét újabb csapással ért fel: ez pontosan tizenöt nappal azután történt, hogy apám eljegyzési partit rendezett számunkra. Az egyik fotón valami félhomályos bárban ülnek. Grant tengerészkék öltönyt és világoskék nyakkendőt visel, amit én kötöttem meg neki az egyik fontos beszédének a reggelén. A nő átveti a combját a vőlegényem lábán, miközben Grant keze eltűnik a ruhája alatt.

Végigpörgettem a vőlegényem hűtlenségének bizonyítékait. Némelyik felvételen kettesben voltak, de találtam olyanokat is, amelyeken titokban fogdosták egymást különböző kampányrendezvényeken, alig pár lépésnyire tőlem. Grant

a támogatókra mosolygott, miközben az ujjai a nő derekán matattak...

Az első kép tizenhárom hónapja készült, a legutolsó tegnap délután.

A látásom elhomályosult, ahogy a felvételeket néztem. Az iroda másik végéből érkező nevetés hallatán összerezzenem, a tekintetem az íróasztalomon álló, bekeretezett képre siklott. Grant és én a gyerekkórház javára szervezett jótékonyági rendezvényen. Grant keze a csípőmön, az ujjai éppen elég keményen belém mélyednek ahhoz, hogy ne felejtsem el kihúzni magam a kamerák előtt. Eredetileg egy fekete ruhát választottam magamnak, de Grant lecserélte egy levendulaszínűre – már az lógott ott a gardróbunk ajtaján, amikor hazaértem a munkából.

– Bízz bennem! – mondta határozott hangon.

Vártam, hogy előnt a düh, hogy sírva fakadok, de semmi. Az ujjaim viszont megremegtek a billentyűzeten, a szoba meg mintha összezsugorodott volna körülöttem. Abban a pillanatban úgy éreztem, mintha elpattant volna az a láthatatlan szál, ami eddig ehhez az élethez kötött, apám ambícióihoz és Grant uralkodni vágyó kezeihez.

És ahogy ez a szál eltűnt, azonnal rám tört az áradat, és hozta magával a nevet, amit már évekkel ezelőtt elzártam magamban.

Colt.

Visszarettentem a saját gondolataimtól. *Ne. Most ne. Csak őt ne!* Eltemettem őt a gondosan eltitkolt évek alá, bezártam szívem legsötétebb zugába, pontosan oda, ahova a veszélyes dolgok valók. Darabokra tört, de úgy, hogy Grant árulása is eltörpült mellette, mégis az ő neve volt az első, ami eszembe jutott, amikor segítségre volt szükségem.

Ettől az ellentmondástól rosszul lettem. Gyűlöltem őt, de fizikai fájdalomat éreztem, annyira vágytam rá, még ennyi

év után is... Megijedtem attól, hogy valójában ki is vagyok a tökéletes, csillogó hazugságok alatt, amikbe úgy csomagoltam be magam, mint valami drága páncélba – ami hirtelen papírvékonynak tűnt.

Olyan gyorsan álltam fel, hogy a székem a falhoz kop-pant, a látóterem pereme pedig pulzálni kezdett. Zúgott a fülem, miközben erőt vettem magamon, hogy ne nézzek újra a megalázó fotókra. Tudtam, hogy az irodában hamarosan úgyis mindenki látni fogja ezeket, és nekem kell majd kezelni a következményeket. Ez a munkám, de hirtelen pont leszartam az egészet.

Kimentem a folyosóra, és halk kattanással bezártam magam mögött az irodám ajtaját. A cipőm sarka hangosan kopogott a burkolólapokon, ahogy elindultam, gépiesen és céltudatosan, minden lépésnél arra fókuszálva, hogy távol tartsam magamtól a kitörni készülő pánikot.

Az irodám előtti folyosót kampányplakátok szegélyezték; ezen a napon úgy éreztem, mintha apám képmásai őrszemek volnának, akik engem figyelnek, csendben és várakozón. Megpróbáltam venni egy mély lélegzetet, de a torkomon akadt a levegő.

Felgyorsítottam a lépteimet, és átvágtam a nagy közös termen, ahol a kis irodafülkékben mindenféle gyakornokok görnyedtek a laptopjaik fölött. Valaki megpróbálta magára vonni a figyelmemet, de elsuhantam mellette, csak egy bocsánatkérő, merev mosolyt küldve felé. Tudtam, hogy a lift pokolian lassú, ezért inkább a lépcsőház felé vettem az irányt. Hálás voltam, hogy üresen találtam, és azért is, hogy a lépcsők mozgásra kényszerítették a testemet.

Három lépcsőfordulóval lejjebb megálltam, és a hideg betonfalnak támaszkodtam. A zsebemben rezegni kezdett a telefonom. Előrántottam, félig-meddig arra számítva, hogy

Granttól kaptam üzenetet. A kijelzőről azonban apám aszisztensének a neve bámult vissza rám:

JUDY: Monroe szenátor találkozni szeretne veled az irodájában. Azonnal.

Úgy bámultam a kijelzőre, mintha éppen abban a pillanatban robbant volna szét az egész jövőm.

Grantre kellett volna gondolnom. Az árulásra, amit elkövetett. Az évekre, amelyeket azzal töltöttem, hogy lecsiszolgassam róla a durva éleket, és meggyőzzem magam, hogy valóban szeretjük egymást, és nem csak két olyan ember vagyunk, akik egy harmadik stratégiájában eljátsszák a számukra előírt szerepet. Dühösnek kellett volna lennem, vagy legalább megalázottságot kellett volna éreznem, de ahogy ott álltam a hideg lépcsőházban, üresség járta át a szívemet, félelmetes és ismerős érzés, amelynek semmi köze nem volt Granthez.

A felismerés olyan fájdalmat okozott, mint egy zúzódás, amit túl erősen nyomnak meg: a szegycsontomból kiindulva terjedt szét, míg végül már az ujjbegyeimben is éreztem az évek óta tagadott igazságot. A testem élesen emlékezett arra, aminek az elfelejtésén az agyam szorgalmasan dolgozott. A hüvelykujja érintése, ahogy végigsimítja a kulcscsontomat; a tó vize, ahogy lecsöpög a szempillájáról, miután felszínre bukik mellettem; a nevem, amit imaként suttog a nyakamba hajnalban... Gyűlöltem, hogy ilyen könnyedén visszatértek ezek az emlékek, és gyűlöltem azt is, hogy még mindig a bőröm alatt izzanak, miközben Grant árulása annyira se fáj, mint egy papírlappal ejtett vágás az ujjamon.

Utáltam magam azért, hogy miközben a vőlegényem hűtlenségének bizonyítékait nézegetem, csupán valami szégyennel vegyes megkönnyebbülést éreztem. Colt elvesztésének

fájdalma olyan űrt hagyott bennem, amit kellemes hazugságokkal és apám helyeslő gesztusaival töltöttem meg.

Már majdnem visszafordultam apám irodája felé, mert ezt követelte tőlem az üzenet, és ezt tenné egy kötelességtudó lány, amikor is a testem fellázadt. A kezem a korlátot szorította, a csuklóm elfehéredett a lepattogzó festékkal borított felületen. Felnéztem a lépcsősorokra, a fejem fölött kanyargó betonra.

Aztán lefelé fordítottam a tekintetem, és még mindig zúgó füllel megpillantottam a lépcső aljában vörösen pulzáló *Kijárat* feliratot, ami szinte kihívóan villogott. Erőt vettem magamon, és tovább mentem lefelé, a lépteim visszhangot vertek a lépcsőfokokon. Minél távolabb kerültem az irodától, annál könnyebben kaptam levegőt. A testem gyorsabban mozgott, mint a gondolataim, és ezt az érzést a szabadsággal azonosítottam.

Mire elértem az utolsó lépcsőfokot, már zsibbadt a lábam. Nem haboztam, de nem is gondoltam át, mit teszek ezután. Egyszerűen elindultam a kijárat irányába, kitártam az acélajtót, és ott találtam magam a szenátori irodaház és a Chandler & Chandler komoran magasló, fekete üvegfalai közötti keskeny sikátorban.

A nap alacsonyan állt a magas épületek között, beárnyozva mindent, amihez csak hozzáért a sugaraival, és arra kényszerített, hogy pajzsként a szemem elé emeljem a kezeimet. A hátam mögött becsapódott az ajtó. Megpróbáltam levegőt venni, amikor is megpillantottam töredezett tükörképemet Grant épületének sötét ablakain. Három napja még Grant kedvenc szendvicsével a kezemben, mosollyal az arcomon léptem be ugyanazon a kapun, és eljátszottam a recepcióskok előtt a gondoskodó menyasszony szerepét.

Meg kellett volna állnom gondolkodni és felhívni az apámat. Azt kellett volna tennem, amire tanítottak. De nem lát-

tam mást magam előtt, csak Grant kezét egy másik nő combján, valamint a mosolyát, amit egy kicsit mindig is számítónak találtam. Négy éven át fogtam vissza magam, csiszolgattam minden olyan részemet, amely ellenállhatott volna az illendőségnek és az elvárásoknak. Most mégis megmoccant a bordáim alatt valami vad, amit már rég elfelejtettem. Valami, ami üvöltve biztatott, hogy legyek vakmerő, ne foglalkozzak apám hangjával a fejemben, amint részletesen felsorolja, hogy ezzel most mennyi mindent tönkreteszek, amiért eddig dolgoztam.

Éreztem, ahogy harcot vív bennem az a vad szívű lány, akivé az anyám nevelt, meg a meghunyászkodó nő, akit apám hozott létre.

Esteledett, Grant épülete lassanként kiürült. Tökéletes szabású öltönyt és kosztümöt viselő férfiak és nők szivárogtak keresztül a forgóajtókon, de én nem lassítottam le. Ügyet se vettem az ismerős arcokra, a felvillanó mosolyokra. Néhányan szemügyre vettek, talán egy kicsit tovább is néztek rám a kelletténél; bizseregni kezdett a bőröm a tekintetüktől. Sokatmondó pillantásaik hatására összeszorult a gyomrom. Lehet, hogy már látták a fotókat? Vagy ami még rosszabb: talán szemtanúi voltak annak, hogy Grant és az asszisztense hónapokon át ki-kiszökdösött az irodából, miközben én voltam a mit sem sejtő menyasszony?

Reszkető kezemet a szoknyámhoz szorítottam, lesimítottam rajta a ráncokat, amelyek mintha már állandó gyűrődéssé váltak volna. Az arcom minden szívdobbanással egyre jobban lüktetett és égett. A vörösséget képtelen voltam elrejteni, ezért inkább felszegtam az állam, és kihúztam magam, majd mielőtt észbe kaphattam volna, bemasíroztam Grant épületébe.

Elhaladtam a biztonsági pult mellett, ahol az őr éppen csak felpillantott rám, és már fordította is el a fejét. Nem kel-

lett ellenőriznie az igazolványomat, mivel a plakátokon apám arca szerepelt, az épület homlokzatán pedig a vőlegényem neve virított. Átmentem a liftekhez, megnyomtam a hívógombot. Az ujjam foltot hagyott a fényesre törölt rézfelületen.

A liftezés szédítő volt. A fülke minden felületét tükör borította, három különböző nő bámult vissza rám. Az egyik a szenátor lánya volt, aki a drága kosztümjében állt, a testtartásán látszott, hogy éveken át tökéletesítették. Mellőle a megcsalt menyasszony nézett vissza rám, akinek remegő álla mögött düh tombolt, de összepréselte az ajkát, mert már megtanulta, hogyan tudja visszanyelni a saját hangját.

Aztán ott volt ő. A fiatal nő, elkerekedett szemmel, kipirosodott arccal – a nő, aki pontosan úgy nézett ki, mint az anyám. Rá akartam kiáltani, könnyörögni akartam neki, hogy meneküljön el, hogy harcoljon, csináljon valamit, bármit.

Hagytam, hogy lassan megöljék, és menet közben észre sem vettem, hogy haldoklik.

A lift nyikorgó hangot adott ki a fejem fölött, a szintjelző ugrott, én pedig a saját tükörképemben elkaptam anyám tekintetét. A szemében bátorság és dac villant, ami aztán eltűnt apám gondosan kialakított maszkja mögött. Megérintettem az arcomat, félig-meddig arra számítva, hogy érezni fogom a bőrömön anyám melengető napsugarát, de az ujjaim csak azt az izzadságtól átnedvesedett alapozóréteget tapintották, amit még reggel tettem fel, hogy eltakarjam a szeplőimet.

Éreztem, hogy anyám fel se ismerne, ha most látna, és közben utáltam magam amiatt, hogy a gondolataim újra és újra visszaterelődtek Coltra, abban a kétségbeesett reményben, hogy ő lehet az egyetlen ember, aki még mindig képes keresztüllátni ezen az álcán. Aki még mindig fel tudja fedezni azt, ami maradt belőlem.

Mi a franc bajom van? Tudtam, hogy szörnyen kellene éreznem magam Grant miatt. Nem normális, hogy így elöntött a megkönnyebbülés.

A lift nyikorogva megállt. Lehunytam a szemem, hogy vegyek egy mély, reszkető lélegzetet, aztán gyorsan letöröltem egy kósza könnycseppet, mielőtt még tönkretethette volna a sminkemet. Csak ennyit engedélyeztem magamnak, egyetlen könnycseppet azért a lányért, aki egykor voltam. A lányért, akit arra tanítottak, hogy kizárólag azon férfiak miatt ér bármennyit is, akik őt valójában sohasem szerették.

A fülke érkezését halk hang jelezte, az ajtó oldalra csúszott, és megláttam a naplementében úszó égboltot keretező üvegfalat. A még bent tartózkodó irodisták az asztaluknál ültek, papírokat csúszttattak az irattáskáikba, kikapcsolták a számítógépeiket. A tekintetük óvatosan került engem, ahogy elindultam Grant irodájának tejüveg ajtaja felé.

Kopogás nélkül löktem be magam előtt az ajtót. Szétrebentek. Grant asszisztense – miközben az ujjai a szoknyáját igazgatták – véletlenül elkapta a tekintetemet. A sminkje több helyen is elkenődött.

Grant végighúzta az ujjait a nyakkendőjén, és begyakorolt mosollyal fordult felém.

– Blaire, drágám! Mit keresel itt?

Az asszisztense elfordult, papírokat kezdett rendezgetni Grant íróasztalán, de nem kerülte el a figyelmemet, hogy remeg a keze.

Már-már sajnálni kezdtem.

– Úgy tudtam, a vacsoránál fogunk találkozni. – Grant úgy hadart, hogy a mondat vége összefolyt az elejével, mintha megpróbálná leelőzni azt a csendet, amit én hoztam magammal a szobába. Megkerülte a nőt, közvetlenül eléem állt.

– Ne tegyél úgy, mintha nem tudnád, hogy már láttam a fotókat. – A hangom határozott volt, de a kezem annyira

reszketett, hogy kénytelen voltam a tenyerembe vájni a körmeimet. – Mióta tart ez az egész?

Megrándult az állkapcsa, de a maszkját sikerült a helyén tartania.

– Ugyan már, ne csináld ezt éppen itt! – Kitárt karral közeledett felém, de olyan gyorsan húzódtam hátra, hogy kis híján ledöntöttem a könyvespolcáról azt a kristályból készült díjat, amit a közösségért végzett szolgálataiért kapott.

– Ne csinálj jelenetet! – sziszegte, és a hátam mögé nézett.

A parancs pofonként csattant, a szívverésem a fülemben mennydörgött, ahogy a vad szívű Blaire elő akart törni belőlem.

– Talán suttogva mondjam ki, hogy kúrogatod az asszisztensedet, Grant? – Miközben kiejtettem ezeket a szavakat, mintha nem is a saját hangomat hallottam volna. – Úgy kellemesebb lenne számodra?

A tekintete elsötétült, a válla megfeszült.

– Ezt majd otthon megbeszéljük. Négyszemközt.

A könyököm után nyúlt, de ismét hátrálni kezdtem.

– Nem.

– Blaire! – Úgy mondta ki a nevemet, mintha egy idomított kutyához szólna.

Ösztönösen elhúzódtam tőle.

– Hozzám ne érj! – kiáltottam. Felfedeztem a hangomban a remegést, és ettől még dühösebb lettem, viszont Grant arc kifejezése elárulta, hogy a szavaim célba találtak. – Semmi olyat nem tudsz mondani, amivel megváltoztathatnád azt, amit tettél!

– Blaire... – próbálkozott újra, ezúttal már szelídebben. – Szánjunk erre az ügyre egy kis időt, és gondoljuk át, hogyan fogjuk kezelni, oké? Felhívom apádat...

– Hát persze hogy felhívod – vágtam közbe. – Egy kibaszott gyáva alak vagy, Grant.

Összerezzen. Más ezt talán észre sem vette volna, de én négy évet töltöttem azzal, hogy kiismerjem Grant Chandler testbeszédét. Az állkapcsa tikkelése, a szempillája rebbenése is arra utalt, hogy kezd lemállani róla a keménység máza. Felismertem rajta a sarokba szorítottak jellegzetes arckifejezését. Elöntött az izgalom, ugyanakkor megrémültem attól, hogy én hoztam őt ilyen helyzetbe.

– Ez az irodám. Figyelnek az emberek – sziszegte, miközben úgy mozdult, mintha be akarná csukni mögöttem az ajtót. – Ezt most okosan fogjuk kezelni.

– Okosan – ismételt. A nevetés, ami előtört belőlem, nyers volt, és örömtelen. – És hol volt az a fene nagy okosságod, amikor az íróasztalodon dugtad ezt a nőt? Talán azt hitted, senkinek se fog feltűnni? Vagy azt gondoltad, nem törődöm majd vele?

– Nem akartam, hogy így tudd meg – felelte nyugodt hangon. – Én akartam elmondani neked. Csak... a megfelelő időben. Tudod, milyen az apád. Tudod, milyen fontos ez mindannyiunk számára!

Ahogy apám ambícióira, a saját, szépen elrendezett életemre meg arra gondoltam, hogy a „mindannyiunk” mit is jelent, hirtelen nem kaptam levegőt. A legszívesebben sikítottam volna.

– Az apám. – A szavak a torkomat kaparták, miközben az ujjamra húzott gyűrűre siklott a tekintetem. Hirtelen úgy éreztem, a gyémánt súlya szétzúzza a kezemben a csontokat.

– Igen, az apád, Blaire – mondta Grant, minden egyes szót elnyújtva és kihangsúlyozva, mintha szellemi fogyatékosnak tartana. Előrehajolt, eltüntette az arcáról az aggodalmas maszkot, egy sokkal hűvösebbet tett a helyére. – Ne viselkedj ilyen kibaszott ostobán! Ő is meg fogja tudni a dolgot, és találunk valami megoldást.

– Nincs itt semmi, amire megoldást kellene találni – ráztam meg a fejem. – Én ezt így nem tudom tovább csinálni.

– Mégis hova a faszba tudnál menni? – nevetett fel. A szavai keményebbet ütöttek, mint vártam. – Az én lakásomban élsz, Blaire. Apádnak dolgozol, akinek a kampányát én finanszírozom. Egyedül miattam élhetsz ilyen életet, szóval ne jászd el, hogy te jobb vagy ennél!

Már hozzászoktam Grant durva szavaihoz, de valahogy még mindig pengeként hasítottak belém. Végül is igaza van... A ruháim az ő gardróbjában lógnak, a karrierem az apámtól függ, még a jegygyűrűm is nemzedékek óta Grant családján belül öröklődik. De én is részt vettem ennek az életnek a felépítésében. Áldozatokat hoztam érte, átformáltam magam, hogy beleillesszekedjem.

Grant asztalán hangosan megcsörrent a telefon; összerendeztem a hangtől. Az asszisztense azonnal felvette, a hangja távoli zsongás volt, míg aztán félelemtől elkerekedett szemmel nyújtotta felém a kagylót.

– Ms. Monroe, az édesapja keresi.

Görcsbe ránduló gyomorral kerültem ki Grantet, merev ujjaim a telefonkagylóra záródtak.

– Apa...

– Gyere az irodámba! Most. – Apám hangja annyira kimért és dühítően nyugodt volt, hogy azonnal elöntött a harag. Olyan erővel szorítottam össze a fogaimat, hogy megfájdult az állkapcsom.

– Nem megyek. – A szavak csak úgy kiszakadtak a torokból. A nyomaték kedvéért megráztam a fejem, bár apám nem láthatott. – Ne akard, hogy ezt is lenyeljem. Még érted se. Főleg nem őerte!

– Ne légy ostoba, Blaire! Grant hibázott. Minden férfi elkövet ilyen tévedéseket. – Apám hangja méregként szivárgott elő a telefonból. Tekintetemet a helyiségek másik végében

álló Grantre szegeztem, figyeltem, ahogy engem néz, és közben úgy éreztem, megfulladok.

Az ujjam reszketve a gyűrűhöz nyúlt, körbefordítottam egyszer, még egyszer, majd feljebb húztam. A gyémánt megcsillant a fényben, gyönyörű volt, és hideg. Lerántottam az ujjamról – összerándult az arcom, mert felhorzsolta a bőrömet –, aztán megérintettem a bőrömön a világosabb karkát, ami utána maradt. Addig szorítottam a tenyeremben a fémét, míg a húsemba mélyedt. Valahogy vigaszt nyertem a fájdalomból.

– Menj a francba, apa!

Mielőtt apám bármit válaszolhatott volna, rácsaptam a telefont.

Grant tekintete az arcomról az öklömben szorított gyűrűre villant. Azt hittem, könnyörögni kezd, de csupán ennyit mondott:

– Gyerekesen viselkedsz.

Megpróbáltam elmenni mellette, de gyorsabb volt nálam. Elkapta a karomat, közvetlenül a könyököm fölött. Úgy szorított, mintha azt hinné, sikerül visszaforgatnia az időt, mintha abban bízna, az egész világ átállítja magát, ha ő most elég ideig áll mozdulatlanul.

Tenyerének forrósága átszivárgott a blúzomon. Eszembe jutottak az alkalmak, amikor szelíden megérintett a kamerák előtt, amikor nyilvánosan megszorította a vállamat, hogy lehorgonyozzon maga mellé. Akkor az ilyen szorítások biztonságérzetet adtak, ez azonban támadásnak tűnt.

– Addig nem mész sehova, amíg ezt meg nem beszéltük! – A hangja halk, nyers morgássá változott. Közelebb rántott magához, kibillentett az egyensúlyomból.

Megpróbáltam kicsavarni a karomat, szabadulni a kezéből, ám a szorítása erősödött, a hüvelykujja belemélyedt a könyököm fölötti puha húsba.

– Grant – suttogta a hátam mögül az asszisztense, ő azonban tudomást sem vett róla.

– Ez fáj! – ziháltam, és egy újabb próbálkozást követően sikerült kiszabadítanom magam.

A meglepetés hatására elernyedtem az arca, mintha nem akarná elhinni, hogy volt merszem szembeszállni vele.

– Soha többet ne érh hozzá! – kiáltottam. A hangom jóval határozottabb volt, mint a szívem. A gyémánt a tenyereembe szúrt.

Tíz évvel korábban, azon a bizonyos éjszakán – az emlék hatására időnként még most is veritékben úszva riadok fel az álmomból – ott álltam a nagyanyám kavicsos kocsi-bejáróján, és Colthoz vágtam a tőle kapott nyakláncot, mert nem bírtam elérni nála, hogy engem válasszon.

Arra azonban nem sikerült rávennem magam, hogy Granthez vágjam a gyűrűt – már annyira sem érdekelt. Egyszerűen szétnyitottam fájó tenyeremet, és hagytam, hogy a gyémánt a padlóra hulljon. Elnéztem, ahogy pattog egyet-kettőt, aztán megállapodik.

Azt hittem, Grant újra felém fog kapni, de csak bámult, összeszorított szájjal. Elléptem mellette, kivonultam a folyosóra. Úgy jártam, mintha transzban lennék, a fülemben olyan erővel dobolt a vér, hogy alig hallottam Grant hangját.

A szavait valami kétségbeesett, halk vihogás kísérte.

– Úgyis vissza fogsz jönni.

Erőt vettem magamon, és továbbmentem, meg sem álltam a liftig, ahol keményen megböktem a lift hívógombját – azután még egyszer. Nem akartam arra gondolni, mi történne, ha nem tűnnék el azonnal, ha hagynám, hogy valami erő visszahúzzon Grant és az apám már jól ismert irányítása alá. Ha hagynám, hogy a velem kapcsolatos terveik üvegfallakként záródjanak körém.

A lift ajtaja végre kinyílt, és beléptem a fülkébe. Életem négy évét hagytam magam mögött. Biztonságot, státuszt, jövőt. A hátamat a fülke falához szorítottam, úgy figyeltem, ahogy becsukódik az ajtó. Nem akartam látni a saját tükörképemet. Reszkető kézzel előhúztam a telefonom, és beütöttem a nagyanyám számát.

A harmadik csörgésre válaszolt. A hangja – mint mindig – nyugodt volt, és határozott.

– Halló?

Kinyitottam a szám, de egy furcsa, fuldokló-zokogó hangon kívül nem jött ki rajta más.

– Blaire? – A nagy hangját átjáró pánik recsegve tört elő a mobilomból. – Mi a baj?

– Hazamehetek? – A szó nyersen, esetlenül bukott ki belőlem. Vártam, hogy jelentkezni fog a büntudat vagy a megbánás, hiszen mindent eldobtam, amit addig építgettem, de nem éreztem mást, csak a mindent elsöprő, veszélyes megkönnyebbülést, ami úgy árasztotta el a mellkasomat, mintha az első lélegzetvételem lenne azután, hogy majdnem vízbe fulladtam.

– Mindig, bébi. – Semmi kérdés, semmi habozás.

A liftben megnyomtam a földszint gombját. A fülke elindult lefelé, és ugyanabban a pillanatban megjelent előttem Colt: az állkapcsa íve, a bőrkeményedések az ujjbegyein, az ítélkezés súlya a tekintetében. A tudóm összeszorult a gondolattól. Visszamegyek arra a helyre, ahonnan egy évtizede elmenekültem. Vissza oda, ahol Colt Calloway szavai annak idején elválasztottak a gyökereimtől... Most mégis ugyanezek a gyökerek hívtak haza.